

LLETRES NUEVES

Amiyasti

Amiyasti a la tierra, cuando naide t'oyía,
mirasti a los vivos y contasti los difuntos;
Señor, duermi tranquilu; yá fixisti'l día.
Tranca los güeyos que taben sollertes.

JOSÉ LUIS HIDALGO*

Felicidadá

*Un autobús vacíu
embálase pela nueche enllena d'estrelles.
Quiciabes el xofer cancia
y ye feliz.*

GÜNTER GRASS*

Rubayyat

*Nun chigre, pidí-y a un vieyu sabiu
que me falara de los que colaren.*

Respondióme:

“Nun tornaron. Ye tolo que sé. ¡Bebi vinu!”.

OMAR KHAYYAM*

Entrúguesme ú toi

Entrúguesme ú toi,
nun lo sé.
Qué soi, quién soi,
nun lo sé,
si asina lo entrugues.
Pero si m'entrugues
de quién soi,
entós sé, entós sé
ú toi, qué soi
y quién,
si asina lo entrugues.

JACQUES WERUP*

* Torna de X. LL. Campal.

Treinta y tres versos sin ti

Voi desfacer el tiempu
en minutos esta nueche,
y resgar en ñicos la espera
francir en mizcos la solombra,
tronzar en dos el deséu
sol mío pechu axitáu, güei
Y cuandu alboreza'l día,
tener suañao espierta
coses tan dulces contigo.

Voi dicir el to nome malpenes,
sin que naide m'oiga, agora;
dexar esnidiar les mios manes,
cariciar el fondu silenciü
y colos llabios,
de sede,
beber el to recuerdu.
Y cuandu alboreza'l día,
tendré suañao espierta
mil coses dulces contigo.

Mañana, cuandu tú vengas
a francir la nueche connigo,
tronzaremos los dos la calma,
resgaremos el misteriu,
yo nel to cuerpu prietu
y tú,
tú, quemando, nel mío.
Y cuandu alboreza'l día,
cuandu aoseguemos sele
l'ardida del agua tebío
qu'ayer surdía
rosando,
tendré amáote despierta
sin tener suañao siquiera.

ANA PILAR FERNÁNDEZ MAGDALENA

Rosa

A mio buela

Veíseme'l cuerpu a fanas
Cuandu pienso en ti Rosa
ya vienme a l'alcordanza
aque||as tardes seles de los nuestos branos
a||í na nuesa casina en Sabadel
ya aque||os tiempos cuandu la tou voz
||enaba los mious oyíos de la nuesa ||ingua
agora bulina yá nun puedo oyir la tou voz
magar que vaiga a Sabadel ya m'atoupe la tardiquina
na nuesa casa
ya por eso "güei veíseme'l cuerpu a fanas".

L·LUIS M. FERNÁNDEZ

Cá'l Marín

A mio Madre

La casa, la vieya, la nuesa
la de piedra ya ||ousa
la que ta nel fondu'l pueblu
la nuesa casa, la vieya, la de piedra
la de los nuestos xuegos, na que fuimos felices
la que ta na nuesa alcordanza ya nel nuesu corazón
la casa, la nuesa, la del Marín.

L·LUIS M. FERNÁNDEZ

Lluz

A Marta

Si tú tas la casa paez otra
nun importa si llueve o ta murniu'l día
cuandu tú tas na casa
ye talo que si too fora lluz
porque tú yes la lluz de mio

L. LUIS M. FERNÁNDEZ

Madrid

A Mari, Alexa y Andrea

Si nun fora por vosotros
Madrid sedría un terrén ermo
vosotros sois l'oasis nel mediu la nada
nel mediu l'allorie qu'arrodía esti paisax
que bien paez un formigueru de xente ensin xacfu.

L. LUIS M. FERNÁNDEZ

En cá Tom

XUAN P. REYÁN

Llevantéme ceu. Nun podía ser otramiente porque'l camín de Thumber yera llargu.

—¿*El camín de Thumber?*

—*Sí, de Thumber.*

Thumber queda cuasimente a dos hores de mio casa en Cashing. Pa dir to coyer, primero, el bus, llueu'l metru. A lo cabero un trenín qu'ellí llamen de cercaníes y qu'avera a Thumber, al pie de Shaming Park.

Shaming Park ye una urbanización de cases pequeñes. Son toes cases de funcionarios, de vendedores, de revendedores, de tenderos, de profesores. Tamién de dellos escritores, de dalgún direutor de periódicu y, mesmamente, de dos xerentes de la Summer School of Investments. Les cases de Shaming Park tienen la virtú de ser rellativamente pequeñes, de parees lises y clares y de ventanes de bones proporciones a toa raxada de sol que nagüe por allegrar l'iviernu del norte. Nun hai árboles pente les cases, nin sebes, nin artos, nin boxe. A mí préstame munchu nun alcontrar boxe nos xetos, nin muries de piedra zarrando. Si daqué cosa afalaga'l mio personal gustu ye ver campera n'abertal mesmamente ente les cases dixe-braes namái por muñones.

Nuna de les cases de Shaming Park vivía Tom S. Lanthrop. Yera asemeyada a les otres ensin destremase un res. La mesma puerta, les mesmes peslleres, les mesmes cortines, la mesma barandiella na antoxana. De la que piqué dime cuenta qu'entá quedaben les últimes

forgages d'adornos de Navidá. Ellí, per Navidá, la xente festexa muncho y alluga nes puertes unes coronines bien iguaes que, de mano y cuandu nun te lo alvierten, talmente paez que se trata de coronas de muertu.

Salió a recibime'l Sr. Lanthrop en persona. Yo a Tom S. Lanthrop conociérelu l'otru añu na presentación del so llibru *About poetry*, llueu vertíu col títulu, abúltame qu'inxustu, *So los poetas*. Elli quixo reconoceme porque xunxurió, de mano, unes pallabruques mal afilvanaes que nun sé qué dicíen de Garden Smell, la sala onde se fexere la presentación.

—*Mr. Lanthrop...*

—*Oh, llámeme Tom* —cortóme bonablemente— *Lanthrop ye enforma... formal y yo nun toi pa formalismos acoyéndolu en mio casa.*

Prestóme l'entamu. A la so vera un perrote toscu y enfocicáu fadiábame. Des que se dio cuenta tranquilizóme:

—*Nun s'emuela que nun fai dañu a naide.*

—*¿Entá sigue, Tom, sofitando les mesmes ideas poétiques...?*

—*Refierse usté, ensin dubia, a les de About poetry... Pues sí, claro. En realidá yeren ideas esbillaes abenayá. A poco qu'usté les rellea perdaráse cuenta que nun tienen un migayu d'orixinales. Non, lo único que fixi foi arrecoyeles y llevales toes darréu a les páxines del llibru.*

—*Pero la crítica...*

—*Fala usté, de xuru, de lo qu'escribieron dellos amigos.*

—*Yo nun los llamaría asina. Amigos, lo que se diz amigos...*

—*Sí, los amigos tienen agora esi comportamientu. Macháquente y, al empar, son los tos amigos. Más entá, si se tien con ellos una conversación, tres o cuatru veces siéntense na necesidá de dicite que te quieren muncho, que son los tos amigos. Pero esos son los problemes de la crítica.*

—*Yo diría...*

—*Nun me diga un res, queríu amigu. Si-y falo con sinceridá... ¡cuantayá que nun m'enfotona crítica!*

—*Nun lu entiendo*

—*¿Que nun m'entiende? ¿Sigue usté les revistes que llamen especializaes? ¿Lee les reseñes lliteraries? ¿Llamaría usté a eso crítica?*

—*Non, a mí nun me paez...*

—A usté nun-y paez y a mi nun m'abulta. Y ye que pa ser críticu habría sese d'otru planeta, nun tener necesidá de vivir ente escritores, amigos nin enemigos. Nun tendría qu'haber revistas, nin periódicos, nin escritores...

—¿Tampocu escritores...?

—Non, tampoco escritores cuando los escritores sábese que son escritores porque a toos van diciendo qu'ellos son escritores.

—Ye usté perduru. Lllamaránulu iconoclasta...

—Nel so país, han tener, de xuru, dalguna pallabra pa falar de la crítica pura.

—Nel mio país, Tom, yese poco orixinal y fáltamos tamién la pallabra. La nuesa crítica más pura habría, quiciabes, llamase amestanza.

—¿Amestanza? ¿Dixo, usté, amestanza?

—Sí, amestanza.

—¿Quier dicime que s'amiesta la crítica y l'interés?

—Non. En realidá lo qu'hai ye xuntura de sensibilidaes.